

ale také na újmu druhé strany. Půjde-li tedy o závadný projev učiněný za účelem soutěže, bude jak podmínky nároku na náhradu škody, tak i jeho rozsah, ale také podmínky jeho zániku posouditi podle zvláštního zákona proti nekalé soutěži, a bude ovšem postiženému přiznati také nárok zdržovací, který v ochraně poskytnuté § 1330 obč. zák. není obsažen. Tak i v souzeném případě se shledá příbuznost v předpisech uvedeného § 114, odst. 3, lit. i) živn. ř. a §§ 1 a 11 zák. proti nekalé soutěži, a ani tu není pochybnosti, že by se postižený za podmínek přestupku proti § 114, odst. 3, lit. i) živn. ř. směl s úspěchem domáhati také zdržovacího a odstraňovacího příkazu ve smyslu § 15, ale také náhrady škody v rozsahu § 16 zák. proti nek. sout., aniž mu lze přiznati právo volby na újmu strany druhé, ježto lhůty, v nichž možno podati civilní žaloby podle § 23 zák. proti nek. sout., jsou mnohem kratší než lhůty k vymození nároku na náhradu škody podle občanského zákona. Důvodem k stanovení kratších lhůt byly nejen obtíže průvodního řízení, ale hlavně snaha nenechávati soutěžitele na dlouhou dobu v obavách a v nejistotě o dosahu jejich počinů v soutěžním podnikání a nedopouštěti tak nežádoucí rozladění a neklid v soutěžních stycích (srov. Skála, str. 244, a Roppert-Weiss, str. 531, 532). V souzeném případě však není pochybnosti o tom, že šlo o jednání v hospodářském styku a že tu byly porušeny nebo měly býti porušeny dobré mravy soutěže, jak již bylo naznačeno. Když tedy čin vyčerpává skutkovou podstatu podle zákona proti nekalé soutěži, pak je užití tohoto zákona. Žalobcův nárok na náhradu škody nutno proto posuzovati toliko podle zákona proti nekalé soutěži. Promlčení podle § 23 zákona proti nekalé soutěži bylo v souzeném případě namítnuto. Že k němu došlo uplynutím šestiměsíční lhůty výtčené v § 23, odst. 1, lit. a), řeč. zák. stanovené, vyplývá již ze žaloby samé. Žalobce pak tu skutečnost ani nepopírá a omezuje se v obraně proti této námitce jen na to, že prý případ nemůže býti posouzen podle zákona proti nekalé soutěži, kteráž otázka však byla vyřešena kladně, jak nahoře vyloženo.

Čís. 16282.

Pouhé zastavení trestního řízení pro úmrtí odsouzeného podle § 224 (527) tr. z. po povolení mimořádné obnovy trestního řízení ve prospěch obžalovaného po jeho smrti neodůvodňuje nárok na vrácení zaplacených nákladů trestního řízení.

(Rozh. ze dne 4. září 1937, Rv I 2198/35.)

Vilém R. byl pravoplatným rozsudkem krajského soudu v L. ze dne 24. ledna 1925, Tk 2010/24, odsouzen pro přečin podle §§ 335 a 337 tr. z. a k náhradě nákladů trestního řízení, jež byly prohlášeny za dobyté. Vilém R. zaplatil celkem 75.289 Kč na nákladech trestního řízení. Řečený odsuzující rozsudek byl po smrti Viléma R. zrušen rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 26. května 1931, Zm I 1018/30, jímž byla po-

volena mimořádná obnova trestního řízení ve prospěch obžalovaných, mezi nimi též Viléma R. Poté bylo trestní řízení proti Vilému R. zastaveno podle § 224 tr. z. a spoluobžalovaní August K. a Emil G. byli pravoplatně zproštěni. Proti žalobě, již se dědici zemřelého Viléma R. domáhají vrácení již zaplacených nákladů trestního řízení 75.289 Kč s přísl., namítl žalovaný Československý stát mimo jiné též to, že povinnost k náhradě nákladů trestního řízení, uložená Vilému R. a obsažená ve výroku podle § 389 tr. ř., dosud trvá, ježto nový nález, jaký má na mysli § 358 tr. ř., nebyl dosud vydán. Nižší soudy uznaly podle žaloby co do 75.289 Kč s 5% úroky od 1. září 1932, odvolací soud z těchto důvodů: Žalovaný má mylně za to, že po obnově trestního řízení pomine povinnost odsouzeného k náhradě nákladů trestního řízení jediné tehda, když byl vydán nový nález, kterým by byl výslovně zrušen výrok i co do nákladů trestního řízení. Vždyť podle ustanovení § 359 tr. ř. vstupuje trestní věc obnovou do stavu přípravného vyšetřování a zastaví-li se toto přípravné vyšetřování, má usnesení o zastavení trestního řízení stejný účinek jako nález, jímž obviněný byl osvobozen. Nelze tudíž pochybovati o tom, že zastavením trestního řízení proti zůstaviteli žalujících dědiců uhasla též jeho povinnost k náhradě nákladů trestního řízení. Zákon nerozlišuje, z jakých důvodů došlo k zastavení trestního řízení. Proto nepadá na váhu, že v souzeném případě bylo trestní řízení zastaveno pro úmrtí obviněného podle § 224 tr. z. I když povinnost k náhradě trestních nákladů jest podle ustanovení § 389, odst. 3, tr. ř. do jisté míry závazkem čistě osobním odsouzeného, nemění to nic na povaze kondikčního nároku na vrácení nákladů bezdůvodně zaplacených jakožto nároku čistě majetkového, jehož přechodu na dědice odsouzeného nemůže brániti ustanovení § 531 obč. zák., jehož se odvolatel neprávem dovolává k odůvodnění svého stanoviska. Proto jest bez významu otázka, kdy došlo k zastavení trestního řízení a kdy byla pozůstalost žalobcům odevzdána, a jen pro úplnost jest podotknouti, že nejen k zastavení trestního řízení, ale též již k povolení obnovy trestního řízení došlo až po smrti zůstavitelově, a že k povolení obnovy došlo ještě před vydáním odevzdací listiny žalobcům. Odvolatelovo tvrzení, že žalovaný skutečně zaplatil zažalovanou částku na náklady trestního řízení a že se tedy neobohatil, nemá významu, neboť ustanovení § 1435 obč. zák. nepředpokládá obohacení příjemce plnění, nýbrž jen to, že odpadl právní důvod podržení plnění, jež bylo dáno jako opravdový dluh. Že jest původní odsuzující rozsudek trestního soudu pokládati za zrušený usnesením o zastavení trestního řízení, bylo vyloženo již shora.

Nejvyšší soud zamítl žalobu zcela.

Důvody :

Žalobci správně připouštějí, že účinky zrušení rozsudku nalézacího soudu podle § 362 tr. ř. i ve výrocích souvisících s výrokem o vině zůstavitelově mohou nastati jen za předpokladů uvedených v prvním od-

stavci § 358 tr. ř. (po případě prvního odstavce § 359 tr. ř.). Jádrem sporu jest jen, zda uvedené předpoklady v souzeném případě podle řečených předpisů skutečně nastaly, jak za to mají žalobci i nižší soudy. Podle ustanovení § 358 tr. ř. trvají zákonné následky odsouzení, — za něž jest pokládati i povinnost hraditi náklady trestního řízení —, vyslovené prvním nálezelem zatím dále a pokládají se za zrušené jen tehdy a potud, pokud nemají nastati podle nálezu nového. Tímto novým nálezelem jest však toliko rozsudek, usnesení o zastavení přípravného vyšetřování podle § 109 až 112 tr. ř., rozhodnutí o zamítnutí obžaloby podle § 213 tr. ř., jakož i usnesení o zastavení pro zpětvezetí obžaloby podle §§ 227 a 259 tr. ř. To vyplývá ze srovnání předpisů § 358 tr. ř. s předpisem poslední věty prvního odstavce § 359 tr. ř., jenž byl pojat do zákona za tím účelem, aby se předešlo pochybnostem o tom, zda rozhodnutí o zastavení přípravného vyšetřování nebo zamítnutí obžaloby mají též účinek jako nález nový, o němž je řeč v prvním odstavci § 358 tr. ř., jímž se obviněný zprošťuje. Poněvadž, jak je nesporné, nedošlo k zprošťujícímu rozsudku v obnoveném řízení, nelze tu užití předpisu prvního odstavce § 358 tr. ř., ledaže by nastal některý z případů, uvedených v prvním odstavci § 359 tr. ř., v jehož mezích lze jediné uvážiti, zda jde o vyřízení rovnající se svými účinky zprošťujícímu rozsudku, a zda tak odpadl důvod § 389 tr. ř., z něhož žalovaný stát přijal zažalovanou částku. Poněvadž bylo trestní řízení proti zůstaviteli zastaveno podle § 224 (527) tr. z., jde jediné o to, zda možno zastavení trestního řízení podle posléze dotčeného předpisu postavit na roveň zastavení přípravného vyšetřování podle § 109 až 212 tr. ř., jež má na mysli předpis § 350, odst. 1, tr. ř. Tomu přisvědčuje odvolací soud, maje za to, že zákon v ustanovení § 359, odst. 1, tr. ř. nerozeznává, z jakého důvodu došlo k zastavení trestního řízení, a že nepadá na váhu, že v souzeném případě bylo trestní řízení zastaveno z důvodu úmrtí obviněného podle § 224 tr. z. Odvolacímu soudu nelze však přisvědčiti. V souzeném případě došlo k zastavení trestního řízení podle § 224 (527) tr. z. po povolení obnovy, nařízené nejvyšším jako zrušovací soudem, jenž ve svém rozhodnutí ze dne 26. května 1931, č. j. Zm I 1018/30-1, výslovně uvedl, že skutečnost, že odsouzený R. již zemřel, není na závadu nařízení mimořádné obnovy trestního řízení na prospěch odsouzeného, ježto v té příčině jest obdobně užití ustanovení první věty § 354 tr. ř. též na mimořádnou obnovu trestního řízení. Než zastavením řízení podle § 224 (527) tr. z. se trestní řízení pouze fakticky ukončuje, aniž se věcně zkoumá, zda jsou tu podmínky trestnosti činu nebo důvody k podezření z trestného činu. Ze zásady vyslovené v posléze řečeném zákonném ustanovení o ukončení trestního řízení úmrtím pachatele stanoví výjimku § 354 tr. ř., který dopouští obnovu trestního řízení ve prospěch obžalovaného i po jeho smrti. Řešení otázky, zda se zemřelý dopustil trestného činu, může tedy v takovémto případě, kdy i tu se věc vrací zpravidla (§ 360 tr. ř.) do stavu přípravného vyšetřování (§ 359, odst. 1, tr. ř.), a to i tehda, nařídí-li se mimořádná obnova (§ 362, odst. 4, tr. ř.), býti předmětem trestního

řízení. Došlo-li tedy za toho stavu věci k zastavení trestní věci, která se povolením obnovy vrátila do stavu přípravného vyšetřování (§ 359, odst. 1, tr. ř.), pouze podle § 224 tr. z., nelze toto faktické ukončení trestního řízení klásti na roveň zastavení přípravného vyšetřování v právním slova smyslu podle §§ 109 až 112 tr. ř., jež podle § 359, odstavec 1, tr. ř. má stejný účinek jako nález, jímž se obviněný zproštuje. Jest ovšem pravda, že řízení po povolení obnovy ve prospěch zemřelého odsouzeného není v platném trestním řádu blíže upraveno, a že tato mezera má býti vyplněna v osnově nového trestního řádu v ustanovení § 414 podle vzoru § 399 vojenského trestního řádu (srv. odůvodnění § 414 osnovy). Než pro posouzení věci je v souzeném případě pro civilní soud rozhodující způsob, kterým došlo k zastavení trestní věci po povolení obnovy. Stalo-li se tak pouze podle § 224 tr. z., nebylo než žalobu opřenu je d i n é o to, že trestní řízení proti Vilému R. bylo podle § 224 tr. z. zastaveno, zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 16383.

Náležitosti přihlášky nároků z věcného patronátního práva, nezapsaného do pozemkové knihy.

K zadrženým konkurenčním příspěvkům a dávkám, plynoucím z patronátního břemene, lze při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti jen tehdy, byly-li co do osoby povinné a co do výše zjištěny předepsaným konkurenčním řízením.

(Rozh. ze dne 8. září 1937, R I 576/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti, zapsané ve vložce č. 1237 čes. desk zemských a ve vložkách č. 38 a 267 pro katastrální území v P., č. 98 kat. území Š., č. 157 kat. území K., nepřikázal nic na pohledávky arcibiskupské konsistoře, farního úřadu v K. a v Kz., patronátního úřadu panství Ž. a Š. a administratora fary v K., přihlášené v přednostním pořadí z titulu práva patronátního, z důvodů, že jednak není vykázáno, že jde o reální patronát, jednak že nebylo předloženo rozhodnutí úřadu k tomu příslušného ani o osobě povinné k placení, ani o výši dluhu (rozh. bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 6. července 1915, R II 480-15, uveřejněné v Právniku 1915, str. 685). Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl v té příčině dovolacímu rekursu.

Důvody:

Československý stát brojí v dovolacím rekursu proti usnesení rekursního soudu potud, že z rozvrhové podstaty nebylo nic přikázáno na přihlášené pohledávky farního úřadu v K. a v Kz., patronátního